

KÜPEŞTE

K A L E M E V E K İ T A B A T U T U N A N L A R A

“Rabbim, şimdi içime bir cennet ferahlığı üflesen...”

Dosya: Hasret

Başlarken

Ne zaman ölmeyi düşünürsün?
Garip bir soru hatta biraz muhalif... Hiçbir zaman ölmeyi düşünmüyorsun çünkü, sıradan bir hayatın sıradan günlerini yaşadığını düşünürken... Nedense ölmeyi düşünmüyorsun.

Neden?

Ölüm, dünyadaki hasretlerin son bulduğu an! Belki mi... Belki de hasretini çektiğin “şey”ler farklıdır şu an. Bilmediğin bir şey belki ölüm, evet, hissetmediğin... Ondan mı uzaksın hasret çekmeye? Ondan mı caddenin karşı tarafına geçersin bir mezarlık görünce?!

Belki... Sadece ölümü anlaman gerekiyordur. Belki sadece düşünmen. Belki sadece barışman gerek onunla... Belki sadece şöyle bir kol kola gezinmen...

Belki “Yâsîn velkur’anil hakîm” satırını okurken atarsın adımını ona, bir Cuma gecesi...

Belki ayaklarını rahat koltuğuna uzatmış, en sevdiğin dizinin içinde kaybolmuşken...

Belki telefonunun galerisinden seçtiğin güzel bir kareyi paylaşıp, beğeni sayısını beğenmezsen tanışırsın...

Ekmek almaya giderken belki...

Annene ne zaman “seni seviyorum” dediğini düşünürken...

Babana en son ne zaman sarıldığını ve artık asla sarılamayacağını düşünüp pişman olmuşken...

Mekke’de ölebilirsin meselâ, sağ elin selâma durmuşken...

Veya Medine’de Sevgiliyle buluşmuşken...

Kudüs’te ölebilirsin. Aksa’da son oturduğun...

“Rabbim, şimdi içime bir cennet ferahlığı üflesen
Üstüme düşse aynı ferahlık kuş seslerinden...” der Şair*...

O ferahlıkla gözlerini kapatmışken mesela...

Ölsen... Hasretinin son bulacağını bilsen!

Vesselâm...

* Mustafa Akar - Berhyat

K Ü P E Ş T E

K A L E M E V E K İ T A B A T U T U N A N L A R A

GENEL YAYIN YÖNETMENİ
SEDA BAYRAK DURGUT

YAZI İŞLERİ SORUMLUSU
HANİFE ARTAR YALÇIN

EDİTÖRLER
F. ZEHRA BOYALI
HANİFE ARTAR YALÇIN
REYHAN KARAKABAK YILMAZ
GÖZDE ARI

YAZARLAR
ESMA BEYZA ARSLAN
FATMANUR ÖZDEMİR
F. ZEHRA BOYALI
HANİFE ARTAR YALÇIN
RABİA RÜMEYSA BAYRAM
REYHAN KARAKABAK YILMAZ
SEDA BAYRAK DURGUT

MİSAFİR YAZAR
MALİK ÇEKMEGİL
MEHMET REŞAT ASLAN

GRAFİK - MİZANPAJ
SEDA BAYRAK DURGUT

SOSYAL MEDYA
RABİA RÜMEYSA BAYRAM

Dergimizde yayımlanan yazıların sorumluluğu yazarlara aittir.

Seda Bayrak Durgut

ZEYD B. HARİSE (r.a)

Esmâ Beyza Arslan

Kader çetrefillidir, anlamaya akıl yetmez. Rabbimizin külli iradesiyle belirlediği kaderimizde, kendi seçimlerimizle inşa ettiğimiz yolda yürümeye başlarız. Bir an gelir o yol birden sarsılır, toz dumana karışır, gözümüzün önünde parçalanır yok olur gider. Halbuki bize düşen her şeyi gücümüz nispetinde yapmaya çalışmışızdır. Korkarız, dehşete düşeriz ama yine Ona sığınır, kendimize yeni bir yol bulmaya gayret ederiz. Derken ummadığımız bir anda yepyeni yolları, kıyısında çaresiz beklediğimiz yolumuza ekleyiverir. “Haydi bu yöne yürü!” der sanki, bizi şefkatle aklımızın ucundan bile geçmeyen bir tarafa yöneltir. Cesaretimiz yenilenir, tüm gayretimizle yürümeye başlarız, dilimizde şükürler, gönlümüzde “Hasbünallah ve ni’mel vekil ve ni’men nasır” duaları. Sonra, çocukken kaçırılıp köle pazarında satılmasıyla başlayan hikayesini ve Allah’ın ona ihsan ettiği yeni yolunda doğru seçimler yaparak ilerlemiş ama hasret yükünü hep sırtında taşımış Hz. Zeyd b. Harise’yi (r.a.) hatırlarız.

Yemen’de ailesinin yanı başında yaşarken, bir yolculukta eşkiyalar onu kaçırıp Mekke’ye götürür, köle pazarında satarlar. Ana baba kucağından hiç bilmediği bir şehre, insanların satıldığı bir pazara düşen Zeyd’e Allah, rahmetiyle yeni bir kapı açar. Peygamberimizin (s.a.v.) evi onun yeni yuvası olur. Zeydin çocuk kalbi yeni ailesiyle teselli bulur acılarını korkularını unuttur. Allah Rasülüyle baba evlat gibi olurlar kısa zamanda. Bu arada ailesi dört bir yana haber salmış her yerde onu aramaktadır. Sonunda Mekke’de olduğu haberi gelince babası ve amcası hemen gidip Peygamberimize durumu anlatırlar, biricik oğullarını onu hasretle bekleyen ailesine götürmek istediklerini söylerler.

İşte tam bu an Hz. Zeyd’in yaşamının kırılma noktasıdır. Kime hasret kalacağını seçerek hayatına devam edecektir. Yıllarca uzak kaldığı çocukluğunun özlemi ailesine mi yoksa ona hüznünü unutturan, evlatlarından ayırmayan sevgili efendisi Hz. Muhammed’e mi?

Hz. Zeyd akli selimle kararını verir ve Peygamberinin yanında kalmayı ömrü boyunca ailesine hasret kalmaya yeğler. Böylece yürümeye karar verdiği yolda, “Hibbu Rasulullah” diye anılmayı, Müslümanların ilklerinden olma şerefini kazanır. İslam ordusunun komutanlığını ve ayetlerde “Kendisine nimet verilmiş kişi” övgüsüyle bahsinin geçtiği, asırlar sonra bile unutulmayacak bir hayatın kahramanı olmayı da seçmiş olur.

Devamı...

K

Hz. Zeyd İslama dair önemli öğretilerin de aktörü olur. Pedagojinin günümüzde yeni yeni öğütlediği sevgi saygı temelli davranışları, Peygamberimizle Zeyd arasındaki baba oğul ilişkisinde görürüz.

Hz. Peygamberin iyi olacağını umarak tavsiye ettiği Hz. Zeynep binti Cahş'la (r.anha) evliliği ise cahiliye döneminin katı adetlerinden birinin son bulmasında rol oynar. Karakterleri ve yetiştikleri ortamın farklılığı sebebiyle bu evlilikte ikisi de huzur bulamaz, mutlu olamaz. Ancak bu mutsuz birlikteliğe boyun eğip beklemek yerine çözüm bulmaya çalışırlar. Hazreti Zeyd Peygamberimize boşanmak istediğini anlatır ve evlilikleri son bulur. Bu süreç; İslamda aile hukuku, aile olma kıstasları ve evlat edinme hakkında bize değerli bilgiler sunar.

Peygamberimiz, onu liyakatinden ötürü ordu komutanı olarak görevlendirir. Bu tutumu araplar arasında ırkçılığı çağrıştıran kabilecilik anlayışını yıkmak için kullandığı feraset dolu metotlardan biridir.

Hz. Zeyd çocukluğunun, gençliğinin, yetişkinliğinin her aşamasında Müslümanların örnek alacağı rol model olur. Sırtına ailesinin hasretini yükleyip peygamberinin yanından ayrılmayan Hz. Zeyd Mute savaşında şehit olarak asıl hasreti olan Rabbine kavuşur.

Hayranlık uyandıran seçimleri ve kararlarıyla bezediği hayatı bize yol gösterici olmaya devam eder.

“Pedagojinin günümüzde yeni yeni öğütlediği sevgi saygı temelli davranışları, Peygamberimizle Zeyd arasındaki baba oğul ilişkisinde görürüz. ”

YARIM KALMIŞLIK

Fatma Nur Özdemir

Güneşin ufuklarda belirip denizin o muazzam kokusuyla birleştiği bir sabahı. Vapur vuslatına kavuşmak istercesine dalgaların arasında savruluyordu. Yolculuk seyrindeyken iki yoldaş birbirine rastladı.

O soğuk havada çayların sıcaklığıyla, daha bir kelâm etmeden kalpleri ısındı bu iki arkadaşın. Seda çayın o muazzam kokusuyla birlikte martıların, dalgaların, insanların seslerinin iç içe geçtiği o anda çayını yudumladı. Sema, güneşin sarılığı ile denizin mavisi arasında uçuşan martılara insanların hiç düşünmeden simitlerini paylaştıklarını görünce, kanı bu ahir dünyaya daha da kaynamıştı. Yoldaşların hallerinden belliydi. İstedikleri bu yarım kalmış dünyayı tamamlayacak bir dosttu.

Yol, güneşin endamı en tepede belirirken son bulmaya başlamıştı. Vapur usul usul iskeleye yaklaşırken insanlar telaş içinde kıyıya ayak basmak istiyorlardı. Seda da Sema da sakinliği bekleyip en son inmek istemişlerdi. Nasıl olsa hiçbir aceleleri yoktu. Sema tam doğrulmuştu ki ayağı sendeledi. Çantası, gözlüğü, kitabı olduğu gibi yere düştü. Seda onun elinden tutarak ayağa kalkmasında yardımcı oldu. Sema dost eli değmiş ellerini Seda'nın sırtına götürdü ve teşekkür edâsıyla sıvazladı. Bir anda vapurdan inen çağrısı yapan sirenler çaldı ama bu iki yâren hâla kıyıya varamamışlardı. Sema önden giderken Seda onun ardında kalmıştı. Siren seslerini hiç düşünmeden hemen arkasına döndü Sema, Seda'nın elinden tutarak kıyıya inmesine yardımcı oldu. Bu sefer aynını Seda da yaptı. Teşekkür mâhiyetinde merhamet kokan elleriyle sırtını sıvazladı Sema'nın.

“Yoldaşların hallerinden belliydi. İstedikleri bu yarım kalmış dünyayı tamamlayacak bir dosttu.”

Yol bitmişti evet ama bu kısa yoldaşlık onların yüreklerine umudu ilıştirmişti. Hasret kalınmış bu insanlığı birbirlerine yardımcı olarak tatmışlardı. O gün Seda Sema'nın gözüne göz, Sema ise Seda'nın kulağına ses olmuştu. Lâkin ne Sema'nın Seda'nın duymadığından haberi vardı, ne de Seda'nın Sema'nın görmediğinden.

İLLE DE

F. Zehra Boyalı

Gecenin çıplak, simli gökyüzü,
camdan yemeğe çağıran akşam,
en çok da sabahın serini topuklarıma değen papatyalar,
ille de yarının, yeniden başlamanın habercisi.
Eski sarkacında çocukluğum sallanırken saat,
“elime geçmiş mi”nin yitirdiğim rüyasında kına...
Kerpiç duvardaki gömme dolap,
içinde ikramlık tütün ve yanında kolonyası dedem kokulu,
soba yanı ısınan yorgan, buz gibi yün döşek,
“Beni bildin mi”ci akrabalarda yanan yüzüm...
Muşamba altında kupon, el değmeyen ansiklopedinin...
ve tek kaygımız akşam kavuşmadan daha çok oyun
Biz hasretle bakarken berrak yıllara,
bir de elbette sivri dişleriyle yutkunan zaman...

*bir de elbette sivri dişleriyle
yutkunan zaman*

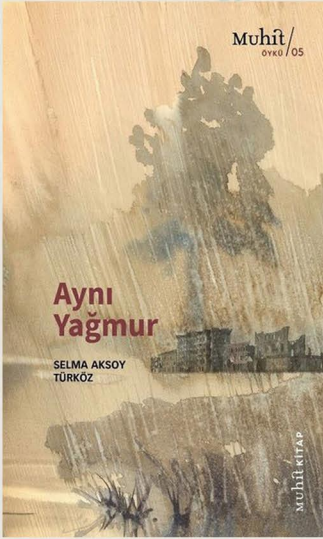
YOL

Rabia Rümeysa Bayram

Yrdgn yollar,
İçi dikenler, taşlar ve gllerden
Mesele gidip gelmekte değil,
Glleri gremediğinde de
Dikene taşa rağmen
Kokusuna meftun olduğunu
Grrcesine yürüyebilmekte...

Yaradagan yollar isi dikenler taşlar ve gllerden

FARKLI COĞRAFYALARDA “AYNI YAĞMUR” Hanife Artar Yalçın

Yazarın yayınlanan ikinci kitabı *Aynı Yağmur* birbirinden bağımsız, fakat işaret ettiği noktalara bakıldığında benzerlik gösteren on yedi kısa hikâyeden oluşuyor. Toplumsal yaralarımız, eksikliklerimiz, yanlışlarımız, insan ilişkilerimiz, bakış açılarımız, var olma çabamız... yer yer iğneleyici bir dille, yazarın zihninden yansıtılmış bir projeksiyonla bizlere aktarılıyor.

Eser, “Son Bakış” isimli, Suriyelilerden ve toplumumuzun onlara karşı önyargılı tavrından bahseden bir hikâye ile açılışı yapıyor. Fakat bu konuya tepkili, mültecilere sıcak bakmayan okuru düşünürsek, daha kitabın başında yazar metnine set çekmiş durumda. Yazarın dilini, üslubunu, kitabın temasını anlamadan önyargılı bir düşünce oluşuyor zihinlerde. Belki de okunmamak üzere rafa bile kaldırılabilir. Bu handikabı ortadan kaldırmak için “Elma Kokusu” adlı hikâye ile okuyucuya selam verilseydi daha doğru olacaktı zannımca. Zîra hem tema olarak hem de yukarıda belirttiğim yazarın dilini anlamamız açısından uygun bir hikâye. Ayrıca ilk üç hikâye diğerlerine nazaran sönük kalmış. Biraz daha akıcı olup, dikkat çekici unsurlar eklenebilirdi. Hikâye isimleri merak uyandırması açısından önem arz eder, bu nedenle metin içinden kelimeler değil de ters köşe oluşturacak isimler kitabın seviyesini bir kat daha üste çekebilirdi.

Yazarın ustaca yaptığı bir iş var ki, tıpkı Ahmet Hamdi Tanpınar’ın kitaplarında karşımıza çıkan, olayın geçtiği mekânın, kişilerin, objelerin gerçekmişcesine anlatılıp beş duyu organımızı harekete geçirmesi. “Kolye” isimli hikâyede, tasvirin bir sınırı olması gerektiğinin farkında olarak bu noktaya da dikkat çekiyor.

Kitabın geneline bakıldığında anlatmak istediklerine bağlı kalınmış ancak şiirsel bir metin kendini gösteriyor “Kahramanın Yolculuğu” hikâyesinde.

Devamı...

Yazar, ilginç bir şekilde 'burun' kelimesini sık kullanmış. Hatta bir hikâyesine de ismini vermiş. İnsan tahlillerini iyi yaptığı düşünülürse, belki de karakterlerin yüz hatlarından, mimiklerinden kahramanlarla bütünleşmemizi istemiş.

Yazdığımız metinlerde mesleki cümleler de kurarsak eğer o alanda araştırma yapmalı ve okuyucunun kafasında soru işareti bırakmamalıyız. "Akasya Kokusu" başlıklı hikâyede aslında çok iyi bir olay örgüsü varken sonunda doktor karakterinin acemice konuşturulması bütün büyüyü bozuyor. Zîra baş kahraman doktor hatası ya da ihmali yüzünden hayatını kaybediyor.

Kitabı tek hikâye ve içindeki kısa metinlere de bölüm olarak bakarsak, sıralamanın okuru cezbetmesi bakımından revize edilmesi gerektiğini düşünüyorum. Kim bilir, önemli yabancı eserlerin çevirisini yapmış yazar, değişik bir tarz oluşturmak istemiştir. Bunca eleştiri sonrası tavsiye edilebilecek bir öykü kitabı, diyerek noktalayabilirim.

"Yazarın ustaca yaptığı bir iş var ki, tıpkı Ahmet Hamdi Tanpınar'ın kitaplarında karşımıza çıkan, olayın geçtiği mekânın, kişilerin, objelerin gerçekmişcesine anlatılıp beş duyu organımızı harekete geçirmesi. "Kolye" isimli hikâyede, tasvirin bir sınırı olması gerektiğinin farkında olarak bu noktaya da dikkat çekiyor."

FELAK

Malik ekmegil

Niye diye sorma, felaktan önce ezan;
Güneş yeniden doğamaz; "Allah" lafzını duymadan!

PIRILTILI İZ

Mehmet Reşat Aslan

Gecenin karanlığı mürekkep oldu kalemimde
Dolunay, Ay ışığım, beyaz kağıdım
Yıldızlar kalemim, hangi birini tutsam kayıyor avucumdan.
Gözler mâzide kalmış bir hikâyeyi ıslatmakta
Bazen tebessüm, bazen hüznün damlaları
Cenup rüzgârlarına kapılmış hayaller
Yağmurdan sonra berraklaşan toz bulut perdesi
Yeni bir güne merhaba
Maveradan gelen haberci
Bir cuma sabahı
Merbut bir şehir, kırlangıç sesi
Bir cuma sabahı
Yeni bir hikâyenin çırkık sesi

*yıldızlar kalemim
hangi birini tutsam kayıyor avucumdan*

UKDE

Reyhan Yılmaz

İsmim Rüveyda. Rüveyda Seçkiner. Yirmi dokuz yaşında yım. D n, yirmi dokuz aylık bebeği olan bir yakınımı zıya retteydim. Ve... Ben, yirmi dokuz yaşımda, yirmi dokuz aylık bir kız çocuğunu için için kiskandım.

Hem  yle kiskandım ki, titreyen bedenim, hasretten gözle rimdeki yaşı akıtmamak için direnirken ruhum k c ld  otuz altı aylıkken beni bu dünyada anneciğimle bırakan ba bamın ellerine yapıştı ve “Gitmesen olmaz mı? Şimdi kim beni koruyacak, kim sarıp sarmalayacak, kime baba diyece ğim?” dedi. Ama o küçük kız sonucu değiştiremedi. Çünkü o minik kızın masumiyetinin, sevgisinin de değiştirmeyeceği takdirler vardı bu dünyada. Kendime geldim sonra, g zyaş larım içime akarken. Öyle güzel oynuyor, öyle güzel ilgileni yordu ki babası bu tatlı kızla bir yanım onun için sevinip “Yüzünden g l c k hiç eksik olmasın, Rabbim sizi uzun bir ömür sağlıkla birbirinize bağışlasın,” diye gıptayla dua ederken diğer bir yanım baba boşluğunu büyüttü de b y t t . Öyle ki büyüyen o boşlukta bedenim k c c k kaldı.

Sonra ne mi yaptım? Kapattım gözlerimi. Kalbimin en de rinlerine indim. Yirmi dokuz yaşında değil de yirmi dokuz aylık Rüveyda oluverdim. Dünyanın en güvenli kollarında buldum kendimi. Dünyanın en güzel bakan iki çift g z n den birini s zd m içimi titreten sevgiyle. Sevdim yanakları nı bu kahramanın. Öyle ya! Her kız çocuğunun ilk kahrama nı babası değil midir? O da benim kahramanımdı. “Kızım bi büyüsün, ona araba kullanmayı  ğreticem. Yaşı gelir gelmez ehliyet kursuna bizzat yazdırıcam. Onunla Galatasaray maçlarını izlicez. Hatta gideriz bile. Ah bir de  ğretmen ol duğunu görsem,” diye diye kurduğu hayalleri kısmen ger ekleştirdiğim, hayallerini hayallerim bilip tek tek yaşamaya çalıştığım hem hayal hem de hayat kahramanım.

Ellerine yapıştım sonra sıkıca. Sanki bırakmak zorunda ka lacağı ellerimi hiç bırakmasın diye umut ederken. Elleri... Elleri ne sıcaktı babamın. Demek baba eli sıcaklığı diye bir Şey varmış, beni bu yaşımda bile hayaliyle ısıtan. Sarıldım sonra hiç bırakmamacasına. Bir aralık başımı dizine koydum. Hayranlıkla o mütebessim yüzünü izlerken yirmi dokuz yaşındaki Rüveyda'nın kalbi çarpmaya başladı du daklarımda.

Devamı...

K

Konuşamıyor olsam da gönlüm haykırdı yıllar öncesinden:

“fezayı bağlayarak yorgun kanatlarına
bir güvercin uçurup kıtalar arasından
çağırdın beni
geçerek birer birer sürgün kanyonlarını
derbeder koşup geldim ışıldayan tahtına
yarım koyup bir bardak kurşun rengi çayımı
yıkarak yalnızlığa kurduğum sarayımı
yetim çığlıklarımı duyurmak üzere sana
koşup geldim; iliştir beni memnu bahtına.”

Sahi seneler sonra en sevdiğim şairlerden Nurullah Genç’in
“Rüveyda” isimli şiir yazacağını bildin de mi Rüveyda
koydun adı mı baba? Oysa bana senin seslenişindi şiir. “Rü-
veyda’m, yavrum, bal kızım” diye sevişindi en güzel mısra.

Gözlerimden akan ılık yaşın dudağımın üstüne doğru sızıışı
bile hayalimi kesmeye yetemedi. Üç yaşındaki Rüveyda’yı,
kahramanıyla bıraktım öylece muhayyilemde, avucumda,
gözümde akan, sildiğim yaşı saklamaya çalışırken.

Daha ne kadar yürüyeceğimi bilmediğim hayat yolunda
onsuz yirmi altı sene adımladım. Bazen koştum, bazen
durdum, bazen düştüm. Ama hep aynı teselliye tutundum.
Bir gün, güzel bir cennet lahzasında Rab Teâlâ, yeniden ka-
vuşturacak kollarımızı. Dolduracak ruhumun boşluğunu,
iyileştirecek yaralarımızı. Üç yaşında kopan baba fidanı, ye-
niden yeşerecek Rüveyda’nın.

Evet... Ben... Rüveyda Seçkiner. Dün yirmi dokuz yaşında,
yirmi dokuz aylık bir kız çocuğunu için için kıskandım. Hiç
ama hiç utanmadım.

*“Sahi seneler sonra en
sevdiğim şairlerden
Nurullah Genç’in “Rü-
veyda” isimli şiir yaza-
cağını bildin de mi
Rüveyda koydun
adı mı baba? “*

BELKİ...

Seda Bayrak Durgut

Belki...

Üstümüzden bir kuş geçer...

Belki...

Üstümüzden bir umut...

Belki üstümüzden bir haber geçer. Deler de geçer. Yakar, yıkar, kül eder de geçer...

Küller uçar zamanla belki...

Belki üşür hislerimiz. Bir anne eli gelip örter yüreğimizi...

Belki bulutlanır zihnimiz. Bir baba gülüşü gelip sarar yorgun düşlerimizi...

Belki göz yaşlarımız yerini özleme bırakır.

Özlem yerini kedere.

Keder yolunu gözler belki hasretin.

Ve hasret kavuşmaya açar kollarını...

Belki bir gelen ve bir giden geçer üstümüzden iki sırlı kapı arası. Bir satırın sonu biterken diğeri yeni bir umutla başlar. Sırası gelmiş üç noktalar... yerini virgüle bırakır belki,

üstümüzden bir kuş geçer belki...

Üstümüzden bir umut...

Acıların tarihi geçer belki...

Yokluğun perdesi yırtılır...

Üstümüzden bir haber geçer belki.

Yakmaz bu defa, kavuşturur!..

“

Allah kimseyi dertsiz bırakmasın diyen eskiler

Derdin insanı onardığını bilirler ”

Mustafa Akar